

Τό κουταλάκι

Φθινόπωρο 1941. Ρωσογερμανικός πόλεμος. Τά γερμανικά στρατεύματα προχωρούν με γοργό ρυθμό από τα δυτικά σύνορα τής Σοβιετικής Ένωσης με κατεύθυνση προς τή Μόσχα.

Η κ. Κατίνα με τό μικρό κοριτσάκι της, τή Σοφία, πού ζοῦσαν σ' ένα χωριό δίπλα στήν πόλη Ίβάνοβο, κέντρο ὑφαντουργίας τής χώρας, ξαφνιασθηκε, ὅταν στό δάσος, πού πήγε νά μαζέψει ξύλα γιά τή σόμπα της, εἶδε κουκουλωμένες μία γυναίκα μ' ένα παιδί κάτω ἀπό ένα δένδρο. Τούς πλησίασε καί ρώτησε ποιοί εἶναι καί πῶς βρέθηκαν στό δάσος. Ἡ γυναίκα ἀπάντησε ὅτι εἶναι Ἕλληνες ἀπό τήν Κριμαία καί πήγαιναν νά ἐπισκεφθοῦν γνωστούς τους στήν πόλη Γιαροσλάβλ, ὅταν οἱ Γερμανοί ἄρχισαν νά βομβαρδίζουν τήν πόλη. Τότε ἔφυγαν γρήγορα μέ τούς ντόπιους κατοίκους κατευθυνόμενοι πρὸς τόν σιδηροδρομικό σταθμό, ἀπ' ὅπου τά τρένα θά τούς πήγαιναν στή Σιβηρία. Στόν δρόμο χάθηκαν κι ἔτσι ἀναγκάστηκαν νά μποῦν στό δάσος νά κρυφτοῦν.

Ἀμέσως ἡ κ. Κατίνα τούς ὀδήγησε στό σπίτι της καί τούς περιποιήθηκε ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Ἡ ξένη γυναίκα, Ἄννα τό ὄνομά της, καί τό κοριτσάκι της, 12 χρονῶν, ἡ Ἄγνη, μέσα στή θαλπωρή τής ἀγάπης τους ἀναπαύθηκαν καί ξαναζωντάνεψαν οἱ ἐλπίδες τής σωτηρίας τους.

Ἡ κ. Κατίνα τούς ἐνημέρωσε γιά τά δικά της προβλήματα. Ὁ σύζυγός της ὑπηρετοῦσε στόν στρατό καί ἡ μικρή κόρη της ἡ Σοφία ἦταν ἄρρωστη μέ πυρετό καί βήχα. Μέ τί στοργή τήν πλησίασε ἡ Ἄγνη καί πῶς τήν περιποιήθηκε! «Ἐχω μαζί μου ἀπό τήν Κριμαία ἕνα θαυματοργό κουταλάκι. Θά σοῦ βράσουμε τσάι ἀπό τά θεραπευτικά βότανα τής Κριμαίας, θά τά ἀνακατέψουμε μέ τό κουταλάκι καί γρήγορα θά γίνεις καλά», τῆς εἶπε. Οἱ προσευχές ὄλων ἐμπρός στίς ἅγιες εἰκόνες πού βγῆκαν ἀπό τήν κρυψώνα τους καί ἡ περιποίηση τής μικρῆς εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἀποκατάσταση τής υγείας της. Ἀφοῦ ἀπόλαυσαν τή στοργική φιλοξενία τής κ. Κατίνας, ζήτησαν νά φύγουν μέ προορισμό τή Σιβηρία. Ἄφησαν ὅμως ἕνα μικρό δῶρο: τό κουταλάκι.

Πέρασαν τά χρόνια, τελείωσε ὁ πόλεμος καί ἡ μικρή Σοφία μεγάλωσε, παντρεύτηκε καί ἀπέκτησε τό κοριτσάκι της, τήν Ἐλπίδα. Χρειάστηκε μάλιστα νά μετακινηθοῦν στή Σιβηρία, διότι ἐκεῖ βρῆκε ἐργασία ὁ σύζυγός της. Ἐφτασαν στήν πόλη Τόμσκ, ἀλλά ἀπό τίς κακοτυχίες τοῦ ταξιδιοῦ ἀρρώστησε ἡ μικρή Ἐλπίδα μέ βαριά μορφῆς πνευμονία. Εἰσῆλθε στό νοσοκομεῖο, ἀλλά ἦταν τόσες οἱ ἐλλείψεις σέ φάρμακα καί νοσηλευτικό προσωπικό, πού παρα τήν παρουσία τής Σοφίας κοντά στό παιδί της, δέν βελτιώθηκε ἡ κατάσταση.

Τότε τούς πλησίασε γιά νά τούς δώσει κουράγιο ἡ προϊσταμένη τῶν νοσηλευτριῶν. «Θά σᾶς διηγηθῶ κάτι ἀπό τή ζωή μου», τούς εἶπε, «γιά νά σᾶς ἐνθαρρύνω». Ἄρχισε νά τούς διηγῆται τή φιλοξενία τους στά χρόνια τοῦ ρωσογερμανικοῦ πολέμου ἀπό μιὰ οἰκογένεια στή Ρωσία. Ὅταν τελείωσε τή διήγησή της, τή ρωτᾷ ἡ Σοφία, ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. «Μήπως, κ. προϊσταμένη, χάρισατε ἕνα ἀσημένιο κουταλάκι στό κοριτσάκι, τή Σοφία; Ἐγώ εἶμαι αὐτή, καί τό κουταλάκι τό ἔχω πάντα μαζί μου. Νά το!» καί τό ἔβγαλε ἀπό τόν μπόγο.

Τό τί ἐπακολούθησε δέν περιγράφεται. Ἐκλαιγαν ὄλοι, νοσηλευτικό προσωπικό, ἀσθενεῖς. Ἡ Ἄγνη, ἡ προϊσταμένη, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιά τή θεραπεία τής μικρῆς, ἀλλά ἡ κατάσταση δέν βελτιωνόταν. Χρειάζεται καλός γιατρός, σκέφτηκε. Τότε ἔφυγε, πήγε σέ ἄλλη πόλη, ὅπου τήν πληροφόρησαν ὅτι ὑπῆρχε ἀριστος πνευμονολόγος, τόν βρῆκε, τοῦ κάλυψε τά ἐξοδα καί τόν ἔφερε στό Τόμσκ. Μέ τά κατάλληλα φάρμακα καί τίς ἐνέσεις γρήγορα ἀποκαταστάθηκε ἡ υγεία τής Ἐλπίδας.

Τί κι ἂν πέρασαν τόσα χρόνια. Κρατήθηκε ἡ φιλοξενία στή μνήμη τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων Του κι ἔδωσε τούς πλούσιους καρπούς της στόν κατάλληλο χρόνο τῆς καρποφορίας τους. Καί σήμερα, στούς δύσκολους καιρούς μας, δέν ἀκούγεται ἡ προτροπή τοῦ ἀποστόλου Παύλου; «Τῆς φιλοξενίας μή ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γάρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους» (Ἐβρ. ιγ' 2).

Ναταλία Γ. Νικολάου
Καθηγήτρια Πανεπιστημίου
Λομονόσοφ Μόσχας